

for kan tiltrædes af Folketingets Udvalg, og jeg skal, som sagt, paa dettes Vegne anbefale det høje Ting at vedtage Lovforslaget i den foreliggende Skikkelse.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C. Sp. 29) samt dets *Overgang til tredje Behandling* vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Hjælpekasser.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1040; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 523.)

Udenfor Betænkningen var der ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (S. Frederiksen): Det er ganske naturligt, at en Lov som Hjælpekasseloven, der har virket i 5 Aar, og som har Ærinde til saa mange trængende i vort Folk, nu underkastes en Revision. Det er jo Brugen af Loven, der viser Manglerne ved den. Jeg skal tillade mig at omtale de Ændringsforslag, der er stillede af et Flertal eller af hele Udvalget.

Det første Ændringsforslag er stillet til § 2 og gaar ud paa at give de kommunale Raad Ret til uden anden Myndigheds Tilladelse at yde Hjælp til Hjælpekasserne efter eget Skøn. Denne Tanke er ikke fremmed for dette høje Ting, idet en lignende Bestemmelse allerede for 5 Aar siden blev vedtaget her.

Ændringsforslag Nr. 2 til § 3 er af mere indgribende Natur. I de senere Aar, særlig det sidste Par Aar, har der hersket nogen Meningsforskel om, hvorledes Loven skulde forstaas med Hensyn til Ydelse af Hjælpekassehjælp til dem, der før har nydt Fattighjælp. Ved Hjælpekassernes Landsmøde i Fredericia i September 1912 drøftedes dette Spørgsmaal ret indgaaende. Der blev der forhandlet om følgende Spørgsmaal: Bør der kræves en Tidsfrist, f. Eks. 3 Maanedes, mellem Fattighjælp og Hjælpekassehjælp? Indlederen af For-

handlingen om dette Spørgsmaal fandt, at der burde være en Tidsfrist, i hvert Fald anbefalede han en Tidsfrist paa 3 Maanedes, saaledes at man først 3 Maanedes Dagen efter Fattighjælpens Ophør skulde kunne faa Hjælpekassehjælp. Dette begrundedes med, at en Familie eller Enkeltperson, som man gerne vilde holde fri af Fattigvæsenet, sagtens kunde blive hjulpet paa anden Maade i dette Tidsrum. Andre Deltagere i Mødet var af en anden Mening, og Forslaget blev forkastet. Men af Mødet, hvori deltog 400 Personer, som har med Administrationen af Hjælpekasser, baade i By og paa Land, at gøre, udtaltes et enstemmigt Ønske om at faa en klar Bestemmelse at virke efter. Naar vi nu staar overfor en Revision af Hjælpekasseloven, er der god Grund til at tage Hensyn til et saadant Ønske, og det er en saadan klar Bestemmelse, der søges skabt ved det nævnte Ændringsforslag. Dette gaar ud paa at indsætte i § 3 et nyt Stykke, saalydende: „Tidligere modtagen Fattighjælp udelukker ikke fra Understøttelse af Hjælpekassen, naar der er hengaaet mindst een Maaned efter Fattighjælpens Ophør.“ Dette er naturligvis en noget mildere Bestemmelse end den, Indlederen ved Landsmødet anbefalede, men alligevel bliver der derved sat et Punktum. Der kommer en Tid, hvor det maa nøje overvejes, om vedkommende kan enten ved egen eller maaske ved andres Hjælp holde sig fri fra Fattigvæsenet; kan han det, har han Ret til at søge Hjælpekassen. Det maa erindres, at Understøttelsen altid uddeles efter frit Skøn fra Hjælpekassebestyrelsens Side.

Under Nr. 3 er der et Ændringsforslag til samme Paragraf. Ærede Medlemmer erindrer maaske, at det i Lovforslaget hedder, at Rejsunderstøttelse af Hjælpekassen ikke maa ydes, medmindre der er sikret Modtageren deraf tilstrækkeligt Udkomme paa Ankomststedet. Ændringsforslaget har mildnet denne Bestemmelse en lille Kende, idet det gaar ud paa, at „tilstrækkeligt Udkomme“ udgaar, og i Stedet indføjes: „mere end rent foreløbigt Arbejde eller Udkomme paa anden Vis“. Naar denne Ændring er foreslaaet, er det, fordi der er adskillige, lad mig kalde det Misbrug, at henvise til, idet man understøtter en, der vil rejse til en anden Kommune, med Hjælpekassens Midler, og naar han saa kommer til den anden Kommune og skal sætte Bø, staar han blottet for alle Eksistensmidler. Jeg